

‣ Cuvânt înainte ‣

Dacă vreunul dintre studenții mei proaspăt căsătoriți de la Regent College, care dorește să devină scriitor, m-ar fi consultat asupra posibilității de a alege ca temă a primei sale cărți căsnicia, i-aș fi spus cu toată fermitatea că, oricât de firească ar părea această opțiune în lumina noii sale experiențe, sfatul meu ar fi să renunțe. I-aș fi explicat că acest subiect este extrem de dificil de abordat și pretinde în tratare mult tact și înțelepciune, cu atât mai mult cu cât căsnicia reprezintă una dintre relațiile interumane cele mai complexe, implicând aspecte la fel de delicate și problematice, pe cât de încântătoare. De asemenea, i-aș fi atras atenția că lumea creștină este invadată de cărți minore care tratează acest subiect, cărți ce par a fi scrise de farisei extrovertiți pentru cititori care le seamănă și care ar vrea să reducă viața la rutina jocului de scenă, și i-aș fi avertizat că, oricât ar dori, i-ar fi greu să se sustragă unui asemenea context și să reziste influenței unui mesaj bine intenționat, dar nefericit formulat. Aș fi remarcat că celor căsătoriți le trebuie ani și ani pentru a-și forma o viziune de ansamblu asupra vieții conjugale și că, în orice caz, tinerii autori scriu arareori cu profunzime despre relațiile interumane. Și așa mai departe. Aș fi încercat să-l descurajez în toate felurile posibile și aș fi fost convins de faptul că îi fac un serviciu.

Din fericire pentru toată lumea, ca și pentru mine însumi, se dovedește că Mike Mason, deși a frecventat unele dintre cursurile mele, nu mi-a cerut părerea în legătură cu ceea ce avea de gând să facă, ci pur și simplu a făcut-o, cu rezultatul pe care îl aveți în față—această realizare remarcabilă, de care ați fi fost privați dacă Mike mi-ar fi cerut și mi-ar fi urmat sfatul. De bine, de rău, scriu în mod obișnuit o

mulțime de prefețe: acel *nihil obstat*¹ care mi se atribuie este o atitudine apreciată de unii. Cu toate acestea, rar se întâmplă ca o carte să-mi stârnească un entuziasm atât de mare precum a reușit s-o facă acest amestec de înțelepciune, profunzime, prestanță și *strălucire*—nu știu cum l-aș putea caracteriza altfel—pe care l-am găsit în capitolele de față. Obligația de a le prezenta cititorului nu e o corvoadă, ci o plăcere.

Creștini, citiți-le, dar cu mare atenție! Nuanțele lor, reverberând cuvintele Bibliei asemeni unui diapazon, sunt de o bogăție mult mai mare decât cea cu care suntem obișnuiți. Tineri căsătoriți, citiți-le împreună! Spaima și bucuria noii legături ce vă unește vor primi hrana spirituală care le înalță. Mă adresez și Editurii Multnomah Press sfătuind-o să publice și alte cărți ale lui Mike Mason—pentru că cea pe care o aveți în față e un lucru extraordinar. Dragi cititori, iertați-mi entuziasmul; paginile lui Mike mi-au amintit că eu însumi sunt un îndrăgostit. Îi sunt profund recunoscător pentru prospețimea și forța cu care ne dezvăluie măreția rolului pe care îl joacă mariajul în planul lui Dumnezeu și pot să prevăd că, în curând, multe alte lucruri vor fi descoperite în adevărata lor lumină de către acest autor.

J. I. Packer

¹ Termen folosit de Biserica Catolică pentru acordul de a publica o carte, dat de către un cenzor oficial, care atestă că ea nu conține nimic contra moralei și a credinței (Lat. *nu există niciun obstacol*).

❧ Prefață ❧

Succesul unei cărți poate fi măsurat în multe feluri. În ce privește cartea de față, eu îi măsoz succesul după prietenii pe care mi i-a dat.

De la început, este o carte care mi-a făcut prieteni. Dintre aceștia, unul dintre cei mai buni este Laurie Hills din Manistee, Michigan. Cam la un an după ce a apărut *Taina căsătoriei*, ea mi-a scris că merge prin toată țara pentru a ține seminarii pe diferite teme, și că oriunde merge are cu ea în mașină o cutie cu cărțile mele pe care le împarte în stânga și-n dreapta. Până la acel moment cartea se bucurase de câteva recenzii favorabile, și editorul meu era extrem de entuziasmat. Însă în ziua când am citit ce mi-a scris Laurie Hills, am știut că scrisesem o carte bună.

De-a lungul anilor mulți alți prieteni mi-au scris, mi-au telefonat sau mi-au spus în cele mai neașteptate împrejurări cât de mult a însemnat cartea aceasta pentru ei. Mulți au citit-o de două sau de trei ori, sau au cumpărat un exemplar și, după ce au citit-o, au mai cumpărat încă alte câteva pentru a le oferi. Cea mai mare bucurie mi-o fac nenumăratele cupluri ai căror soți îmi spun că-și citesc cartea unul altuia cu voce tare. Lucrul acesta nu încetează să mă uimească și să mă încânte ori de câte ori îl aud. Este un lucru bun ca părinții să citească cu voce tare copiilor. Când însă adulții își fac timp să-și citească unul altuia cu voce tare, am sentimentul că un lucru fantastic de bun trebuie că se va petrece în lume. Pun rămășag că îngerii se adună să asculte, și cred că pământul însuși își modifică puțin axa de rotație.

Gândindu-mă la oameni precum cei menționați mai sus, știu că scriind această nouă prefață nu aștern cuvinte pe o pagină goală, ci scriu unui mare grup de prieteni. Gândul acesta este precum un foc ce-mi luminează și încălzește cei patru pereți ai biroului în care lucrez. El însuflă scrierii mele o viață fremătătoare. Pentru că atunci când tot ce a fost de spus și făcut s-a spus și s-a făcut, tot ceea ce-și

dorește un scriitor este să aibă prieteni. Scrisul te poate duce spre o viață de însingurat. Pe mine unul cu siguranță m-a făcut un solitar. Și nu e numai că scrisul în sine trebuie să se petreacă în singurătatea celor patru pereți; este vorba aici și despre un mod de viață solitară sărac din punct de vedere relațional. Nu cunosc un alt mod de a scrie bine în afară de acela ce presupune petrecerea de mult timp în lectură, meditație și rugăciune. Mai ales în rugăciune. De fapt, în ce mă privește, rețeta a fost dintotdeauna cam trei ore de rugăciune pentru o oră de scris. Asta înseamnă foarte mult timp petrecut în singurătate.

Cum să nu-I mulțumesc atunci lui Dumnezeu, când de la bun început mi-a dat o soție iubitoare care să-mi fie cel mai bun prieten. Ea este (după cum sugerează și poemul de la sfârșitul cărții) sihăstria mea. Pentru că intrând în viața creștină cu gândul de a mă călugări, m-am pomenit în schimb că mă îndrăgostesc de o femeie. La început am fost foarte îngrijorat și mi-am zis că am făcut o mare greșală, că am căzut pradă unei ispite teribile. Dar ce surpriză a fost să descopăr, de-a lungul anilor, că în calitate de bărbat însurat (și de tată) am ajuns să fiu, odată cu trecerea anilor, un călugăr mult mai bun decât aș fi fost dacă m-aș fi retras între zidurile unei mănăstiri. Dar cum se poate asta? Răspunsul este dragostea: pentru că dragostea, adevărata dragoste, îl face liber pe om să fie tot ceea ce este el.

De multe ori i-am spus lui Karen că este cea mai bună soție din lume, și cred cu adevărat asta. I-am spus și că e și cea mai frumoasă și mai minunată dintre toate femeile, și la fel cred și asta. Ea este ca Eva pentru mine, singura femeie de pe pământ. Este o păcătoasă, bineînțeles, cum sunt și eu. Dar când, ca Dumnezeu, alegem să ne iertăm pentru asta unul pe celălalt, intrăm în paradisul dragostei.

Când am scris *Taina căsătoriei*, am intrat în paradis, și am știut asta. Ne aflam în cel de-al doilea an al căsătoriei noastre; reușisem să facem câteva ajustări la relația noastră. Locuiam într-o frumoasă casă de vară dintr-o regiune montană, în Hope, British Columbia. Era iarnă, și în casa neizolată era rece. Dormeam sub o grămadă de plăpumi, și în biroul meu aveam nu mai puțin de trei aparate de încălzit: o sobă cu propan, un radiator electric și un încălzitor tot electric pentru picioare. Bătând la mașina de scris, priveam pe fereastră munții și curgerea

neastâmpărată a Râului Coquihalla. Exceptând anii pe care-i trăiesc acum, nu am fost niciodată mai fericit în viața mea ca atunci.

Ce am făcut în iarna aceea a fost să iau jurnalele pe care le ținusem în perioada în care eram logodiți și să le transform într-o carte. Era destul de simplu. Forma brută a cărții exista deja; nu mai trebuia decât să fac munca de editare. Mulți oameni ar fi poate surprinși să afle că în mare parte materialul pentru o carte despre căsătorie a fost elaborat de către autor înainte ca acesta să fie căsătorit. Dar este adevărat. De-a lungul aceluși an rapsodic dar și tumultuos de logodnă am așternut pe hârtie totul, toate gândurile care mi-au venit în minte cu privire la dragoste, atât durerile, cât și bucuriile. Dacă este ceva adevărat în această carte, este pentru că autorul a fost (și este) îndrăgostit până peste urechi. Pentru că, nu-i așa, cel mai înțelept dintre toți oamenii este omul îndrăgostit.

Dar mai există un secret cu privire la această carte, și anume că în acel an de dinainte de a mă căsători, s-a întâmplat și să devin un nou creștin. De fapt, eu scriam despre povestea mea de dragoste cu Isus. Îmi așterneam pe hârtie viața mea de rugăciune. Dragostea mea pentru Dumnezeu s-a amestecat pe de-a-ntregul cu dragostea mea pentru Karen. A început să mi se pară că între cele două nu există nicio deosebire, ceea ce așa și este. Dragostea este dragoste. Dacă avem cu adevărat în noi dragostea lui Dumnezeu, vom vedea că ea se revarsă asupra tuturor celor ce ne înconjoară. Mai întâi asupra celor care ne sunt cei mai apropiați, iar apoi asupra altora și altora, precum undele de pe suprafața unui lac. Vom vedea că mariajul este o metaforă perfectă pentru dragostea lui Dumnezeu, și că același lucru este adevărat cu privire la creșterea și educarea copiilor de către părinți, cu privire la prietenie, biserică, natură sau orice altceva în viață.

Așa a plănuit Dumnezeu, ca orice lucru din viața noastră să reflecte dragostea Sa, astfel încât gloria Lui să acopere întreg pământul. Tot ceea ce trăim este o ușă spre paradis.

Singura problemă însă este că mulți dintre noi pășim prin ușă în sensul greșit, ieșind în loc să intrăm. În astfel de momente, căsătoria noastră trece prin dificultăți. Rata divorțurilor, ca să nu mai spunem de cea a abuzurilor maritale, este mai ridicată ca oricând. Dar am sentimentul că și invers este adevărat. Da, împărăția întunericului se

întinde, dar împărăția luminii se întinde și mai mult. Mai mult decât oricând în istorie, soții care se supun din toată inima în căsătorie, atât lui Dumnezeu cât și unul altuia, stau pe pragul paradisului, al binecuvântării absolute. Am credința că aceasta este un dar de la Dumnezeu pentru exact acest moment și pentru oricine și-l dorește—și nu doar în căsătorie, ci în toate relațiile.

De ce să nu întinzi azi o mână lui Dumnezeu și pe cealaltă partenerului tău de căsătorie, și să pășiți împreună în Grădină?

Mike Mason